

Вічний Ірій

Григорій Хорошко

У світі всього вистачає.
Добро та зло щодня до нього прибуває.
Й життя із смертю на рівні.
Цвітуть, як води миру та війни вогні.

Все місце своє в нім знаходить.
Та як те сонце підніма та сходить.
Всі живемо під цим законом.
Крізь всі століття життя родом.

Однак де є життя — там буде влада.
Котра свободі вік не рада.
Що всіх збажає підкорити.
Й саме життя, безцінне, осквернити.

Тому як світло в битві із пільмою.
Так і життя у боротьбі з собою.
За те, щоб в світі довше протриматись.
Й обіймам смерті не віддатись.

Щоб вічність ніжну смакувати.
Й усе із щирістю кохати.
Відчувши всесвіту блаженне доторкання.
Й пізнати щирість сподівання.

Усім хотілося б відчути.
Як це живим по справжньому є бути.
Однак ми живі... ми усі!
Й існуємо у чарівній красі.

І знову боротьба триває.
Й свого кінця все ще не знає.
В її обіймах цілий світ.
Що боре злобу й весь той гніт.

Усе трощать довкола люди.
І знову біль та кров усюди.

Ніхто від неї не втече.
Хто в мить важку підставить те плече?

Котре пробудить жагу волі.
І після чого дух піде на укір долі.
Та за життя знов в битву вступить.
Та вже ніколи не відступить.

Все буде йти на позов світла.
До чар життя, де миру мить розквітла.
Де без журби й всієї злови.
Настане час для перемоги.

Усі наблизити її бажають.
Та як дощу у засуху чекають.
І в мить благу вона наступить.
Й нікого гнітом не отрутить.

Однак у всього є своя ціна.
У перемоги кров... така вона.
Крізь біль, позбавлення та смуток.
Знайде вона у нас притулок.

І души павших у бою.
Пізнають волю вічну свою.
Як пам'ять й вдячність крізь віки.
Ми пронесем у всі життя роки.

До себе Господ їх прийняв.
Й як рідна мати обійняв.
А ми усіх їх пам'ятаєм.
Й ніколи вчинки їх не забуваєм.

Й як тих кого вони завжди кохали.
Й в найтяжчі миті між вогнів не забували.
Шануємо й в уклін ідемо.
Бо в неоплатному боргу у них сливемо.

Бо когось не счекалася дитина,
Дружина, матір... вся родина...
Жалобу й біль весь той жахливий.

На дух прийняли, як вогонь вразливий.

Не замінити тих, кого ти любиш.

Й гадаєш, що вовік не згубиш.

Однак підступним є життя.

Таке воно... людське буття.

Із миром тисячі заснули.

Ні смутку й тягот не відчули.

Пройшли крізь світло та яскравість.

Й знайшли притулок... там де радість.

Не треба більше їм нічого.

Немає в світі вже жаги до свого.

До прихистку вони вже прибули.

Та своє місце спокою знайшли.

Між вічних душ, що у блуканні.

Зустрілись всі вони у сподіванні.

У ірї павших сердець.

Господь підвів їх в миру вічного вінець.

Зірки яскраво запалали.

Нічний весь світ очарували.

Серця чекають світлу мить.

Та відпустили лють, всю злобу й прить.